

1900-1965 ikinci ayın ikisinde Giresun'un Alucra'nın Pelitli köyünde doğdum. Sonra Gümüşhane'ye geçtik. Ondan sonra kaç? 11 yaşına kadar köyde kaldım. 11 yaşından sonra 12 yaşında geldim burada ilkokulu bitirdim. İlkokulda bir sene hece tablosunu yırttığım için sınıfta kaldım, beşinci sınıfta. Çocuktuk, yırttık. Oynarken yırtıldı. Ömer diye bir öğretmenim vardı hiç unutmuyorum; dayak attı ve ceza olarak bir sene beni okulda bıraktı, sınıfta bıraktı.

Beşinci sınıfta biz buraya geldik. Beşinci sınıftı; 74'te burada okudum. 74'te burada okul ilkokul beşi bitirdikten sonra diplomamı aldım ondan sonra Suadiye'de bir ailenin yanına yardımcı olarak girdim. 18 yıl bir kaldım. Şu an... Yatılı kaldım; bir beş sene falan yatılı kaldım. Sonra her gün devam ettim. Sabah gidip, akşam geldim. Yani şu anda hâlâ da dostluğumuz devam ediyor. Arıyorum; onlar beni arıyor bayramda olsun, Anneler Günü'nde olsun. Kızı beni arıyor, ben annesini arıyorum hâlâ iletişimimiz çok güzel. Ondan sonra hatta "Gel, gel burada kal!" diyorlar. Zamanım olmadığı için şu anda da pandemiden dolayı gidemiyorum. Çünkü geçiririm korkusu var. Yani ondan sonra ev işinde devam ettim tekrar. En az çalıştığım yer sekiz sene. Toplam; 35 senenin üstünde çalışma hayatım var. Ev işinde toplam 10 kişiyi geçmemiştir. Yani 10 kişinin içinde, arasında dönerim. Herkesle bağımı hiçbir zaman koparmadım hani konuşuyoruz, ediyoruz, arıyoruz, soruyoruz, onlar arıyorlar. Öyle devam şu anda 50-55 yaşındayım hâlâ devam ediyorum.

Ondan sonra başka işte bu arada üç tane çocuğum var. Çocuklarımı, çocuklarım oldu, eşim vefat etti. Kaza mı diyeyim? Kavga mı diyeyim? Neyse öyle gitti. Altı yaşında, yedi yaşında, sekiz yaşında üç tane çocuğum oldu. Onlara bakmak zorunda kaldım. Hem çalıştım hem onlara baktım, okutmaya çalıştım. Liseye kadar geldiler, açık öğretimde iki tanesi üniversiteyi kazandı. Birisi İstanbul Üniversitesi dört yıllık, öbürü Erzurum Atatürk Üniversitesi. Eee devam ediyorum. Bu arada kendim çalıştım, sigortamı ödedim, emekli oldum. Tekrar işi hiç bırakmadan devam ediyorum.

Anneme baktım; bir buçuk yıl. Annem öldükten sonra bir engelli kardeşim var, o bana kaldı ona baktım. Hâlâ da bakmaktayım. Babam öldükten sonra... Babama da baktım; hasta oldu. Çünkü başka 13 kardeşmişiz, 10-11 tanesi ölmüş. Bir hastalıktan herhalde, köyde ne hastalık varsa bilmiyorum. Biz iki tane kaldık. Ben zaten benimle kardeşimin arasında iki tane çocuk var. Onlar da bir kardeşim var; engelli şizofren. Şu anda ona bakıyorum. Doktoruna götürüyorum, kontrolleri vesaire durumu iyi. Onun dışında işte kendimizin de hayatı devam ediyor. Yine

çalışarak; sorunlar var hayat sorunları devam ediyoruz, emeğimizle çalışıyoruz işte. Başka? Ya, aklıma gelmiyor.

Beni verdiğinde, zaten kardeşler ölüp bitmişti, köydeyken bitmişti o iş! Buraya geldik biz. Yani okul okuduktan sonra bir kardeşimle beraber geldim. Hâlâ o kardeşim yanımda, hasta olan. Onun dışında işte ailenin yanına verdiler. Tabii annem hiçbir şey öğretmediği için ben böyle şey yapıyordum; mesela komşumuz vardı, komşumuzun kızı vardı, sabaha kadar ben tuvalette onun yanında bekliyordum. Şöyle yani tuvalette beklemi... Eskiden banyolarla tuvaletler birdi ya! Elde çamaşır yıkamak için “bana arkadaşlık et” diyordu. Yanımda bekliyordu. Bana mesela sabaha kadar oturduğum zaman yarım saat dikiş makinesini kullanmayı öğretecek. Sabaha kadar beklerdim. Sabahtan o bana yarım saat dikiş makinesi öğretecekti. Dikiş makinesinde dikişi öyle öğrendim. Yani işi öyle öğrendim. Yani, dikişi sevdiğim için makinamda olmadığı için çocuktum da zaten kaç? 12-13 yaşlarındaydım yine. Sabah... Sabaha kadar şey yapıyordum; bekliyordum öyle. İşte o bana yarım saat versin diye o çamaşırını yıkar, asardı sabah yedide de herkes kalktıktan sonra da bana dikiş makinesini verirdi, bir yarım saat dikiş makinesini öğrenirdim. Ondan sonra tekrar, birkaç gün sonra yine aynı çamaşır yıkanınca... Öyle öyle dikiş makinesi öğrendim. Dikişi çok seviyordum. Bu okulun şeyinde işe gittim işte. O ailenin yanına gittim. O arada mesela cumartesi, pazar günleri olduğu zaman böyle babamdan gizli kurs, kursları takip ediyordum. Gidip, gelinlik çiçekleri yapardım. Ondan sonra kurs olarak oraya giderdim, gizliden babamdan.

Annem zaten rahatsızdı. Yani o hiç benimle şeyi yoktu. Annem hani hep ben ne öğrendiysem hep başkalarından öğrendim. Hani benim annem bana öğretmedi çünkü kendisi zaten rahatsızdı; akıldan. O yüzden bana öğretmiyordu bir şey. Ben hep işte; ona bakarak, ona bir şey yaparak öyle bu 18 sene işte yanına verdikleri aile gerçekten de bana bir annelik yaptı. Öğretti, yetiştirdi, yani her şeyi öğretti bana her şeyi. Hâlâ dikiyorum. Şeye gittim, Milli Eğitim'in şeyine gittim kursuna gittim, sertifika aldım üç tane; dikiş-nakış, mefruşat ondan sonra işte yatak örtüleri, bu yatak örtülerini falan hep dikebiliyorum, gidip öğrendim. Yani istediğim zaman yapıyorum. Çeyiz olarak da yapıp satabilirim de hatta. Ondan yani dikiş, nakış, mefruşat hatta bu kursa gittiğimizde bazı arkadaşlar yapamıyordu, sınava gireceğiz, not alacağız ya; onlarınkilerini de ben yaptım. Onlar da not aldılar, hepsi geçtiler. Yardımcı oldum, o yaptıklarımızı oraya bağışladık. Satılıp işte bir yere yardım ediliyormuş; öyle yaptık. Onun dışında; çorap, ince ten

çorap örmek için onun şeyine gittim. Yani böyle çalışılan bir yer vardı, oraya gittim nasıl yapılıyor diye. Orada bir ay...

Babamdan gizli yine gittim. Hep öğrenmek için babamdan gizli gidiyordum. İşte şey yapmıyordu, bırakmıyordu, kızılıyordu, baskı vardı yani çok baskı vardı. Annem hasta olduğu için direkt babayla şey olduğum için baba da çok baskıcıydı. Ondan sonra ona gittim, kazak fabrikasına gittim; kazakta dokumayı öğrenmek için. Elde ayriyeten öğrenmek için onları da öğrendim, bir başka büyüklerden falan. İşte çorapmış, elde dikilen ne varsa. Nakış ne varsa her nakışı yapabilirim. Hatta oğlumun kursuna şeyleri... İlkokulda oğlumun şeyi vardı dersi vardı, bir abajur yapmamız gerekiyordu, abajuru yaptık götürdük. Öğretmenle hatta tartıştık. Dedi ki: "bu dedi hazır" dedi "almışsınız" dedi "bana yutturmaya çalışıyorsunuz." Aslında ben yaptım onu. Oğlumda bana işte yapışma yerlerini yardım etti, ben yaptım, ondan not vermedi. Çünkü "Gittiniz, hazır almışsınız." Hazır almamıştık, ben yapmıştım, kursa gittiğim için. Yani gittim çok kursa gittim. Kursu gitmezsem çalışmasına gittim. Tekrar o 18 sene gittiğimden bir ara ayrıldım, bir sene falan. Başka bir yerde; 60 kişilik bir yere aşçılık olarak girdim.

Aklına gelirse söyle yani. O kadar çok var ki, çalıştığım. Eşim yani 10 senelik bir evli kaldım. 10 sene 10 sene bir işte babamın baskısından iyi olur diye kaçtım. Bir arkadaşımın kocası şey yaptı, böyle yani bir saat, bir- iki saat, üç saat bir tanıştık. O zaman da işte babanın baskısından gider iyi olur diye. Çocukluk akli diyeyim. Eee bir taraftan annem hasta. O kadar bunalımdasın ki, artık tutunacak bir dal arıyorsun. Ondan sonra kaçtım çok beterine düştüm. Yani çok kötü çıktı. Yani, üç tane çocuğum oldu. Çocuklarıma çok kötü şeyler yaşattı. Ondan sonra yani öldü işte gitti dayısının üvey oğluyla bir tartıştılar ondan sonra o onu bıçakladı. Bıçakladıktan sonra üç gün sonra öldü. Ondan sonra ben hayatı tek başıma üstlenmek zorunda kaldım. Zaten zaten önceden de ben bakıyordum da e tabii bir tık yine vardı. Bu sefer direkt bana kaldı üç tane çocuk. Oğlum, ben ev işine gidince oğlum sağa sola gidiyordu işte ben de onu sağa sola gitmesin diye düzgün birisi olsun diye yanımızda bir lokumcu açılmıştı, bir komşumuz vardı bizim alt katta oturan. Ben kayınvalidemin bu arada evinde oturdum. Yıkık dökük bir çatı katında kira vermemek için. Ondan sonra oğlumu komşu -Allah razı olsun- götürdü, oraya koydu. Sekiz yaşındaydı o da ilkokula gidiyordu. Yarım gün işe gidiyordu, yarım gün okula gidiyordu. Herkes yani herkes çocuklar oynarken, benim çocuğumun elinde ekmek böyle boynunu eğe eğe geçirdi, o beni çok üzdü. Yani işte öyle bir şekilde büyüdü. Şu anda kaç? 24 yıl oldu, aynı yerde. Yani bir girdi, sağa sola takılmasın diye. Çünkü bizim orada bir çete grupları gibi böyle çocukları

yani de, aileleri sorumsuzdu, sahip çıkmıyordu. Ben de şey yaptım bunu komşu öyle söyleyince, götürdük verdik, hani dedik bir takılmasın, kötü birisi olması diye. Allah razı olsun onlar da gerçekten de bir abilik yaptı halen daha o orada lokumcu da. Hakikaten de ben çocuğumun düzgünlüğünü onlara borçluyum. Yani tamam içinde de var ama kişi de çok önemli. Onlar aldı, gerçek çocukları gibi baktı, ondan sonra baktıktan sonra yani işe gitti, şey yaptı, o da bana yardım etti. İkimiz beraber çalıştık. O orada çalıştı, ben işte ev işlerinde çalıştım. Bu arada sigortamı ödemeye başladık. Önce yeşil kartlar falan çıkarttık. Çok zordu. Kapı kapı geziyordum. Noterlere gidiyorduk. O kadar çoktu ki gideceğimiz yerler. Çünkü sigortayı yap... Sigortalı bir yere girdiğim zaman çocuklarıma bakamayacaktım. Yani alo dedikleri zaman yetişemeyecektim. Öyle ev işlerine giderek sigortamı ödedim. Oğlum da bana yardım etti. Kızlarda evi temizliyorlardı. Evi bölüyorlardı yarısı sana, yarısı bana diye. İmece usulü yine. Onlar da evde yapıyordu; yemekleri yapıyorlardı. Böyle işte geldik şeye. Ondandır babam vefat etti, kanser oldu işte. Babam vefat ettikten sonra kardeşimi yanıma almak zorunda kaldım. Onun vasiliğiyle uğraştım, onu üstüme aldım. Aldıktan sonra babamın orayı tamir ettik. Bir gecekondusu vardı; yıkık dökük orayı tamir ettik, oraya gittik. Ben çalıştım, oğlum çalıştı, kızım çalıştı. Kızımı da abisi yanına aldı, 10 yılda o kaldı orada. Evet, öbür ablasını da aldı, üç yılda o kaldı. Yani üçü de lokumcu da çalıştı. Üçü de çalıştı. Kızım çıktı, oğlum devam ediyor.

Ondandır sonra işte yazlık aldık. İşte ufak ufak taksitlere girerek önce ufak arabalardan başladık araba aldık, sattık. İşte orayı aldık. Ondandır tekrar devam ettik çalıştık, onun borcunu ödedik. Birimiz eve baktık, birimiz taksit ödedik, bir yazlık aldık. Hani oğlum evlenirse orayı satarız, ona bir ev alırız. En azından ben ölene kadar dedim yapalım bir şey kira vermesin en azından çünkü başka tutunacak dalları yok. Yaptık orayı işte şimdi çalışıyor yani oğlum hâlâ daha devam ediyor. Neredeyse emeklilik şeyini doldurdu yani primini doldurdu hâlâ daha devam ediyor, büyük ihtimalle de oradan emekli olur. Onun dışında kendi hayatında da işte git-gel, özele hiçbir zaman yer olmadı. Çünkü hep çocuklarım önde, evlenmeyi hiç düşünmedim eşim öldükten sonra çünkü gelen kişi onlara nasıl babalık yapar? Benim için çocuklarım önemliydi. Hani çok iyi tekliflerde geldi, iyi mevkii de olanlar da geldi de, elimin tersiyle hepsini ittim, artı çalıştığım zaman eşim öldükten sonra bana yine güzel iş teklifleri geldi; Amerikan okullarında. Çünkü benim çalıştığım vardı, bu 18 yıl çalıştığımın arkadaşı vardı, arkadaşının kızı orada şeydi müdüdü. "Gel" dedi "hiçbir şey yapmayacaksın, yalnız evrak götüreceksin." Hatta o zaman ilk başlayışla 500 dolarla başla diye. Gidemedim, çünkü "Gel" dedi "sana hiçbir şey yaptırmayız." Ama çocuklarıma yetişeceğim diye yani şimdi ev işinde hemen bırakıp gidebilirsin. Oralarda

bırakıp gitme durumun yok. O yüzden hiç onları tercih etmedim. Hep yani ezilen bir hayatı tercih ettim; çocuklarımın bir şey başlarına gelmesin diye. Ne zaman "anne" deseler, koşup gidiyordum yani.

Oğlum askere gidip geldi. Gidip geldikten sonra geldikten bir hafta sonra mı, bir ay sonra babam işte vefat ettikten sonra bir-iki sene sonra oğlum atak geçirdi; pankreas atağı geçirdi, hastaneye yattı. Bazen aralıklarla bazen sık sık. Yani onun son şeyleri iyi şu anda. Onun dışında işte çalışıyoruz halen çalışmaya devam ediyoruz. Kızım şu anda işten çıktı. Bir tanesi evli, bir torunum var. Onun için iyi şu anda fena değil hayat. Ama çok ezildik, ezildik, çok yük çok ağırdı. Hiçbir zaman üç tane çocuğum babasız kaldığında ben hiçbir zaman onların yanında ağlamadım hep arkada ağlasam bile hep onların yanında güçlü durmayı şey yaptım gösterdim onlara ki, hiç benim zayıf olduğumu görmesinler hep güçlü olduğunu görsünler. Hep onlara destek olmak için hep güçlü oldum. Hani ben buyum! Aslında arkada zayıf olduğum yerler vardı ama onların yanında "ben buyum!" Demek zorunda kaldım. Çünkü onların da hayatı zor olacak. Onların da hani güveneceği, beni ağlarken görürlerse onlar daha kötü olacaklar. O yüzden hep böyle ben onların arkasında bir kale gibi durmaya çalıştım.

Kızım evlendi bir evlilik yaptı. Yüz, bir ay sonra başladı ayrılık şeyleri. O ayrıldı. Ayrıldıktan sonra yine bir sıkıntılı dönem geçirdi. Karşı taraf kötü çıktı. Onunla uğraştık. Ondan sonra ayrıldıktan sonra yine kızımın ayrıldığı zaman hiç karşı tarafla yan yana getir... Karşı karşıya getirmemek için yine maddiyata dayandık avukat tuttuk, yan yana gelip de psikolojisi bozulmasın diye. Çünkü sinir krizleri geçiriyordu. Yani böyle şeylerle uğraşa uğraşa şu anda iki kızım ikinci bir evliliğini yaptı. Şu anda çok mutlu, bir tane oğlumuz var dört yaşında. Ya şu anda mutlu. Allah herkesi mutlu etsin. Yani şu anda iyi, bir sorun sıkıntı yok.

Eşimden şiddet çok gördüm. Eşimde şiddet çok gördüm; kırıyordu, döküyordu yani hiç normal kapı çalmak yoktu tekmeyle açıyordu kapıyı. Hani öyle bir şey yoktu. Ha alkol alkol aldığı zaman böyleydi, alkol olmadığı zaman iyiydi ama alkol aldığı zaman yani ben ben değilim gibisi ama alkol olmadığı zaman gayet merhametliydi ama genelde alkollü geçtiği zaman durum bu merhameti ben pek göremedim. Çocuklar, çocuklarını seviyordu. Mesela ben yine çalışıyordum o zaman. Son zaten öldüğünde, ölmeden üç ay zaten biz birbirimize doğru dürüst göremedik şöyle göremedik; şimdi gündüz akşama kadar çalışıyordum ben, akşam saat yedide ben direkt şey ehliyet kursuna gidiyordum, gece 11'e kadar eskiden dersler zordu. Ben şu anda 96'da aldım

ehliyetimi. Biz çünkü 12'ye kadar ders görürdük şeyde okulda ondan sonra eve giderdik zaten çocuklar yatmıştı, çocuklar yatınca o da yatıyordu ya da dışarı çıkıyordu. Eee sabah zaten ben işe gittiğimde yine gö... Üç ay ben görmedim. Yani şöyle ayaküstü son zaten öldüğü günde ben gördüğümde yani bıçaklanıp, bıçaklandığı sabah gece ben onu rüyamda gördüm. Rüyamda aynısını sabah kendisine anlattım. Dedim ki; "böyle böyle" işte anlattım rüyamı. Aynısı da o akşam aynı nasıl gördüysem rüyamı aynısı bana anlatıldı. Yani çocukları seviyordu ama şey olduğu zaman şeyi vardı mesela çalışmıyordu çalışmıyordu maddi sorunu çoktu. Ben kendim bazen gidiyordum. O anda annem de hastaydı. Anneme bakmak zorundaydım. Çünkü annem başka çocuğu olmadığı için kendim bakıyordum; e kendim baktığım için çalışmıyordum, çalışmadığım için de haklı olarak bana para gelmiyordu. Yani öyle zor çok zor şartlarla hani annemin ölümü, aralarında fazla olmadı galiba. Annem; 90'da öldü, o da 96'da mı öldü öyle bir şey öldü yani fazla bir ara geçmedi. Yani çok sıkıntılı, stresli maddi durum olmadığı için sürekli bir çalışma hayatı olmak zorunda, eee çocukları da bırakıp gidemiyorum kimseye çocukları bırakıp gidemediğim için de kendim çok sıkıntı çekiyordum yani. Çocuklar küçük, boşanmayı zaten düşünsem bile boşamaz. Çünkü öyle bir şey vardı ki; ben mesela babamla tartıştı o babam, ben babamın oraya gittim. Onun normal diyorum yani normal kapı çalıp da şey yapmazdı mesela diyelim ki; benim yanıma geldiği zaman hat minibüsüne şişeyi kırardı, bira şişesini kırarmış, şoförün gırtlığına dayarmış "yukarı gideceksin!" diye yani. Gelip çocuğu göreceksin, beni göreceksin diye yani boşansam da zaten öyle bir şansın yok ama evliliğimiz işte 10 yıl mı sürdü; öyle bir şey sürdü. Ondan sonra da zaten kendisi gitti. Ondan sonra zaten o evlilikten öyle bir korkuyorsun ki bir daha evlilik değil evliliğe şöyle bakamıyorsun yani. O yüzden düşünmedim yani. Çok iyiler de oldu, çok maddi durumu iyi olan da oldu, villası olan da oldu, yatı katı olan da oldu ama hepsini direk elimin tersiyle hiç yani konuya girmeden "istemiyorum!" Korkuyu yaşadım yani işte çocukları büyüttüm. Büyüdü, şu anda büyüdüler.

Yani şu anda aklıma başka bir şey gelmiyor. Ben kendi hayatımda hiç korkmadım hiçbir zaman kendimi zaten düşünmedim hep yani şansa yaşadım. Yani aa şurada bana bir... Ben normalde korkan bir insan değilim, çok cesaretliyim. Benim kafama silah dayasınlar ben korkmam. Hani ne olacak? Ölüm yani sonuçta hep var! Ama öyle ama böyle kaderimde ne yazarsa, herhalde biraz kaderci oluyoruz. Kaderde ne yazarsa onu şey yapıyorsun yani yaşıyorsun. Hani ne sıkıntılar atlattım, neler geldi, hiç ummadığım bir yerde belki de ölüm sana gelecek yani hiç bilemiyorsun. O yüzden ölümden pek şey yapmadım hani korkmadım, hayat beni nereye götürecektir? Zaten bir kötü evlilik yapmakla hayatı bitirdim. Orada bitti! Senin ümitlerin gitti! Benim hayalim mesele

çocukluk hayalim şeydi; okumayı çok severim ben. Gazete okumayı çok severim. Yani çok severim böyle bir kâğıt parçası da bulsam okurum yani severim. Hayalim; polis olmak, araştırmacı polis. Hani sivil mi derler? Şey mi derler? Dedektif çok hayalim oydu. Yani hayalim oydu ama hiçbir hayalim olmadı. Çünkü bizim ilkokula gittiğimizde 74'te 12 Eylül başladı o zamanlarda. Çok şeyler vardı ki, biz kırsalda yaşadığımız için benim annem hastaydı, annemi babam Bakırköy'e yatırdığında ben kardeşim altı yaşındaydı galiba öyle diyeyim. Küçüktü yani. Ben de işte 10 yaşında falanım demek ki, 10-11 yaşında. Kapının arkasına kazmayı koyardım, o 12 Eylül'de terörün öyle cafcıflı döneminde, biz mesela bakardık böyle silahlar patlıyor, oturduğumuz yer köy-kırsal olduğu için hep işte sağcısı, solcusu, MHP'si, bilmem nesi vardı. Hep birbirlerini şey yapıyorlardı. Biz öyle bakardık içeri girerdik. Çocukluk aklı yani hiç hani belki oradan bize bir ölüm gelecek düşünmezdik bile. Mesela hep korkardık sestem. Hiç unutmuyorum; annem 33 gün Erenköy şey Bakırköy'de yattı. Babam gececiydi, gece vardiyasında çalışıyordu. Kimse yoktu mesela. Babamın kız kardeşi falan vardı daha aşağıımızda. Bir gün çok korkuyorduk, çocuğuz yani Dedim ki: "kızlardan birisini- kızları vardı onun" kızlardan birisini bana gönderin." dedim. En küçüğünü göndermiş. E zaten en küçüğü kardeşimle eş değer, ben onu ne yapayım? Zaten ben cesaretli olayım ki, küçüğüme yardım edeyim. Ben küçük de ne? Ona zarar gelse, onun da ben canım acıyacak. Ondan sonra bizim komşu vardı. Dedi ki: "gönder o kızı." dedi. "Al yatağını getir buraya ser." dedi "burada yatın." dedi. Onu bana şey yaptı. Kadında öldü Allah rahmet eylesin! O iyiliğini gördüm. Yani biz tek kardeşimle tek yaşadık. Annem işte hastanedeydi. E geldikten sonra annemin zaten şeyi yoktu. Hani bir faydası yoktu, hastaydı. Mesela bazen doktora falan götürülim dediğim zaman bir kere benim saçlarına yapıştı hani. Hasta yani bilmiyor çünkü kendini. Yani öyle hastanelere git gel, git gel, git gel. Babamı çok götürdüm hastanelere; çocuktum, yol yoktu, bir şey yoktu, çocukluk aklım, köydeki aklımla geldiğimde yine de hem iş şey yapardım böyle aşağıya E5'e inerdim, ambulans çağırırdım, E5'e inerdim ambulans, ambulansı götürürdüm babamı hastaneye götürürdüm. Küçüğüm yani o yine terörün olduğu zamanlar. Herhalde şöyle diyorum: Ben işlenseydim, çok başarılı biri olurum diye düşünüyordum. Yani ben bunu hep diyorum. Yani bakıyorum insanlara iki kelimeyi bir araya getirip bir şey yapamıyor, ben şu cahil halimi işleselerdi beni hakikatten de beni o yetiştiren kişi de diyordu: "okusaydın" diyordu "çok büyük bir insan olurdun." diyordu ama okutmadılar, babam okutmadı. O 12 Eylül döneminde. Okutsaydı, isteseydi okuturdu ama okutmak istemedi. Kızların kapasitesi şuydu: "Kızlar okula gitmez! Kızlar okumaz!" Hep böyle şey görürlerdi; kızlar okumaz! Ama okumayı çok istiyordum. Hani çok ve sonra babam tabii pişman

oldu okutmadığı için ama iş işten geçti. Çok istiyordum çünkü okumak. Böyle polis olmak, belirli bir yere gelmek.

O zamanki köyden gelme hayalimde bu vardı ki ben hani şehir hayatını biz bilemeyiz. O zaman çocuğuz yani. Şehir hayatı nedir ki? Yani biz bilmiyorduk o zaman şehir hayatının ne olduğunu ama istiyordum yani. Okula gittikten sonra bir sene burada okula gittim. Gittikten sonra hayallerim buydu. Okumak, güzel bir yere gelmek, bir şey yapmak ama büyükler senin önünü hep kesiyor. Mesela ben oraya gittiğimde beni götürdüler işte hani "burada çalışacaksın." diye. Ben ev işini sevmiyordum. 12-13; 13 en fazla 13'tür yani ben orayı istemiyordum mesela şey istiyordum; yine dikişi çok sevdiğim için Kadıköy'de bir gelinlik atölyesi bulmuştum. Gittim o gelinlik atölyesine girdim, onlar da beni aldılar, dikişi seviyorum ya! Babamgil tuttu elimden çalışırsan bu ev işi, çalışmazsan evde oturacaksın. Hep önümü kesti. Orada gitmişim, çalıştım o zaman yine işte gittim, gizli taçlar falan yapıyordum. Bir yatak örtüsü almıştım o zamanın parasından sekiz liraya. Yani iyi bir paraydı. O sekiz lirayı benim aldığım yatak örtüsüyle, - vitrinden almıştım çünkü- insanlar dolap falan alıyordu. O yatak odası takımı alıyordu. Böyle bir şey almıştım hâlâ duruyor o yatak örtüm ama köyde. İlk yani emeklerimden birisi o 12 yaşındaki emeğim. Mesela şeyi çok severdim; pirinç karyolaları falan severdim ne alakaysa? O anki şeyim yani. Öyle yani değişik bir hallerim vardı ama hiçbir hayalim olmadı.

Annem iyiydi böyle annem annem çok iyiydi. Annem mesela hastaydı ama mesela böyle yolda geçene "gel! yemek yaptım, yemek ye." derdi. Öyle merhametliydi annem, çok merhametliydi. Öyle hani kimsenin hiçbir şeyine karışmazdı, hiç şey yapmazdı ama o da bizim şansımız hasta oluşu. İşte ben de diyorum ya bir sabaha kadar arkadaşın, komşumuzun tuvaletinde bekliyordum, o çamaşır yıkıyordu ki, ben dikiş öğreneyim onda diye. Başkasına bir şey öğrenmek. Bu çalıştığım yerde bana dikiş makinası verdi, orada aldı verdi bana. Ondan sonra yani öğrenmek için sürekli insanlara bir şeyler yaptım ben, öğreneyim diye. Yani hiç kimse karşılıksız şey yapmaz. Hani bir şey öğrenmem için karşı tarafa önce ben bir iş yapıyorum, eh kenarından, köşesinden ben kendimde meraklı olduğum için öyle öğrendim. Sonra sonra işte; kurslardı, bilmem şeydi, araba kullanmayı çok seviyordum ama ehliyet aldım ama bir türlü trafiğe çıkamadım. Çok seviyordum. Kaç yılı işte; 96, 96'da mı aldım? Galiba. '96'nın, 12. ayında aldım galiba... Yani kullanamadım hiçbir zaman ama hevesim çok var.

Bilmem? Kullanamadım bir türlü. Yani trafiğe çıkamadım. Ha bugün, ha yarın, ha bugün ya maddi olarak bir türlü kendimi ayarlayıp da bir türlü kısmet olup da kurs alıp da çıkamadım. Normalde aldığım yani bu şeyi aldığım zaman ehliyeti aldığım zaman hepsini 100'le aldım. Ki, gündüz ev işine gidiyordum günlük olarak, akşam 7'de gidiyordum kursa 11'e kadar hoca anlatıyordu, 11'de çıkıyordum gidiyordum evde öğrenebildiğim kadar öğreniyordum, tekrar yatıyordum, sabah gene ev işine gidiyordum, öyle aldım ve 'ilkyardımda' şey de kopya verdim herkese. Düşün o kadar. İlkyardımım da çok iyiydi. Sev... Hani seviyorum ya okumayı, okuduğum için de biliyordum yani. Onun dışında işte başka da gittim mi başka bir kursa? İşte şu an işte dikiş nakışa gittim. Başka gittim ama şu anda hatırlamıyorum. Gittim bazı şeyleri.

Tabii anneye ihtiyacın oluyor. Zaten annenin kendine faydası yok ki sana da olsun. Ben annelik şeyini hep başkasından yani anneyi başkasından şey yapıyordu. Herkesin mesele bayramlar olduğu zaman veya ne bileyim bir özel gün olduğu zaman biz onları bilmeyiz. Çünkü bize aşılınmadı ki. Bizler robot gibiyiz şu anda. Hani biri mesela bir dini bayram veya bir başka bir şey olduğu zaman hani böyle düz olarak gidiyorsun ama mesela bazıları vardır ta bir hafta on gün önceden hazırlıklarını yaparlar. Hani, yok yemeklermiş yok... Biz de öyle bir şey yok. Ne bulursak, o gün ne varsa onu yapar yeriz. Hani öyle bir şeyimiz yok. Çünkü yetiştirilmedik öyle şey olarak. Ha, babam çok bilgiliydi. Babam ne derdi? Kimse, yani bir tek babamın bize aşıladığı tek şey "dürüstlük!" Mesela hiç kimsenin bir şeyine elini uza... Çocukken hiç unutmuyorum; çocuktuk evcilik oynuyorduk, birisinin tülbindini gidip aldım ben, pulluydu çocukluk köyde, bir de birisinin gerdanlığı vardı gümüş, aldım böyle takıyordum takıyordum babamdan korkuma da çıkarıyordum. Eve gittim takarken, babam böyle camın köşesinde beni görmüş dışarda. Ben de kapıya vurunca, babam ekmek yapmaya gitmişlerdi onlar fırına, kapıya vurunca ben hemen çabuk çabuk tuz bavulumuz vardı hemen tuzun içine sakladım onları ki babam görmesin diye. Babam, gelir gelmez hemen üstündeki ekmek teknesini yere attı, direkt o bavula gitti, ondan sonra orada bir dayak yedim, bayağı bir dayak yedim. "Nereden aldın bunları?" Onları da aldı, elimden tuttu, "çabuk götür beni." dedi. Tabii aldı, dayağı yediğim için aldığım yere gittik. Gittik kadına sordu işte "Bir şeyin kayıp mı? Kadın: "Yok" dedi. "İyi düşün!" dedim. "Yoktur, bilmem nedir." "Bunlar senin mi? "Benim!" "Nerede?" Orada güzel bir dayak yedim, ondan sonra tövbe ettim, bir şey almamaya. Yani mesele kardeşim de olsun, hazineler önümüze konsa, dönüp bakmayız. Bize ait. Mesela; ben çalıştığım zaman ev işinde olsun veya şeyde birisi diyelim desin ki: "Bana şu 10 lirayı çocuklarına ver! "Hani bayramda çocuklar... Ben onu asla kendi parama karıştırmam. O onlar ona verilmiştir, ben onu götürür onlara veririm. Ne yaparsa yapsınlar. İster

yaksınlar ister yırtınsınlar, harcasınlar o onların hakkıdır, hiç elimi sürmem ona ben. Bir başkasına da mesela çalıştığımında adaya giderdim, sekiz senelik bir yerim vardı, adaya giderdim, adada mesele bisiklet verdiler bana onu gittim polisten izin falan aldım çıkardım getirdim. Onu mesela oturduğum yerde, bütün mahallenin çocuklarının hepsi bisiklet sürmeyi öğrendi. Bunlar bana hani seviniyorum yani hani çocukları sevindiriyorum, yardım ediyorum çünkü. Oyuncak mesela çok oyuncak taşımışımıdır. Torbalarla çok oyuncak taşımışımıdır, bütün çocuklara veririm, önüme kim gelirse. Böyle çocuklara götürürüm yani. A işte "Ay yoruldu! Bunu götürmem!" demeye hiç şeyim yok. Eskiden hani kıyafetler falan verilirdi, hep alır götürdüm, hep çocuklara verirdim, hep dağıtırdım. Mesela ben gittiğim zaman çocuklar etrafıma toplanırdı mahallenin çocukları, verirdim bu sana, bu sana, bu sana öyle şeylerim de vardı yani. Öyle yani.

İş hayatımda işte; ev işi! Başka bir iş? Zaten bırakmadılar yapmama. İşte 18 sene orada kaldım. Eee Bayramoğlu'nda yalı da kaldık. Orada hatta milletvekilleri falan vardı, çok severlerdi beni çocuk olduğum için, dürüst olduğum için. Bir adalet bakanı vardı; bayağı bayağı büyük birisi yani. O severdi beni. Hatta bana takılırdı "Köylüm! Köylüm! Çok düzgünsün sen" diye. O mesela çok uğraştı benim eşimi falan PTT koymak için falan. Ben kendim eşime güvenmediğim için benim güvenimi yerle bir eder diye hiçbir zaman şey yapmadım. Yani çok severlerdi beni. Nasıl diyeyim? Aklıma gelmiyor şu anda da yani iş hayatım işte belirli kişiler. Yani diyorum; toplam 10 kişinin, 15 kişinin içinde 40 sene oldu neredeyse, dönüyorum yani. Hiç hani şey yapmadım yani.

Kimse yardım etmediği için çalışmam gerektiği için ben kaç seneler önce Zeynep Kamil'de bir operasyon geçirdim bir ameliyat gibi. Bir işte polip vardı vardı onları aldılar. Ben o zaman hiç hatırlamıyorum gittiğimde işte ben normal kontrole gittiğimde hatta doktor beni tanıdı, ben tanımadım. Dedi ki: "Senin burada ne işin var?" dedi. Ben doktora kahve yapmışım bir yerde ama hatırlamıyorum nerede yaptığımı. Doktora da şey yapamadım, sormadım da. İşlemlerimi doktor kendisi yaptı, evraklarımı kendisi yaptı etti. Bu operasyonu yaptıktan sonra işte kulağıma sesler geliyor narkozluyum ya, odaya çıkarmışlar beni. "Ay yazık!" diyorlar. "Çok genç" diyorlar. Hiç kimsenin de evde haberi yok. Çocuklarımla haberi yok eşim öldükten sonra haberi yok. Ben kontrol olarak gittim, beni tuttular, ben de hani çıkarım diye şey yaptım, çıkamadım da. Ondan sonra arkadaşım vardı benim, akşam saat 10 falan oldu, telefon ettim "Bana" dedim "Kıyafet getirin." dedim hani üstümdede kıyafetim yok. Normal kıyafetle yatıyorum, orada kulağıma-kulağıma sesler geliyor narkozluyum çünkü. "Ay yazık!" diyorlar "çok genç" diyorlar öyle bir kulağıma ses geldi. Ben ertesi gün o ameliyat masasından kalktım işe gittim. Çocukları mı yani

bakmak zorundayım diye herkes mesela gitti evinde yattı, ben narkoz bittikten sonra kalktım işe geldim, çalıştım ve eve gittim. Yani dinlenmedim. Hani mecbur kalmadıkça iş şeyinde hani yetsin diye kimseye muhtaç olmayayım diye hasta da olsam kendimi çok zorlayarak gidiyorum mesela belimde benim kemik erimesi kırılma noktasında, senelerden beri onun tedavisini görüyorum tedavi de ne? Bir ilaç veriyorlar, hiçbir işe yaramıyor. Yani ona rağmen o riski alarak yine devam ediyorum ki, çocuklarım kimseye muhtaç olmasın.

Geçen sene gittim, okula gittim. Dedim ki şey aldığım belgeleri bir üste taşımak, dükkân açmak diye düşündüm, gittim. Bana dediler ki: "Lise mezunu olman lazım. Bu belgeleri bir sene daha yukarı taşıman için. "Lise mezunu değilim." dedim. "İlkokul mezunuyum." "Aynen" dedi "gelsen" dedi "aynı belgeleri vereceğiz sana." dedi. "Aynı belgeleri almama gerek yok. Ben "dedim" kendim" dedim "hani bir yer açmak istiyorum." dedim. Hani bir yer açıp, bir overlok makinesi da alıp, bir dikiş makinesi iyi bir şey sanayi tipi alıp hani bir şeyler dikmek istiyorum, seviyorum çünkü. Belge almam için şey gerekiymiş lise, lise diploması. O yüzden lise diploması olmadığı için yattı o iş. Şeye gitme mesela şimdi aklımda şey var; ya cama gitmek istiyorum cam kursuna ya da şey gümüş örme var ona gitmek istiyorum. İsmi bilmiyorum da gümüş böyle gümüşü örgü yapıyorlar, takılar falan o istiyorum ya da camı istiyorum ama bakıyorum yakınlarımızda yok. Belki ben hani lise mezunu olup artı o belgeyi almam lazım. Meslek lisesi olarak geçecekmiş. Bende ilkokul yani o yüzden yattı o iş. Çok hayallerim vardı ama olmadı. Babam köreltti hayallerimi. Şimdiki hayalimde işte yani yine çocukları düşünerekten gidiyorum yine kendime bir şey yok. Diyorum ki; işte çocukları evi olsun, borçları olmasın, kimseye muhtaç olmasınlar. Ya ben ölürüm gidersem hâlâ daha onları bir koruma peşinde. Bir ev aldık mesela şimdi yani gidip onu ben ölüm sigortası yaptırdım yani ben ölürsem, bu çocuklar bunları ödeyemezler, ben bu ne kadar sigortasıysa ben bunu kabul edeceğim ödeyeceğim ben bunu, ben ölürsem yani bunlardan alınmasın diye hâlâ daha bir çocuk belki hani onları ben tek büyüttüğüm için çocuk olduğu zaman hani her şey evim yansın, yıkılsın hiç umurumda değil. Hani hiç birisi desin ki "Kazayla senin evini yaktım." desin. "Canın sağ olsun." derim ama çocuklarıma bir şey böyle bir şey olduğu zaman o anda benim şey değişiyor devre değişiyor. Çocuklara yani ki yani sonuçta en küçüğüm benim 31 yaşında. Hâlâ daha onları bir çocuk şeyiyle belki de bunun bir tedavisini mi görmek lazım bilmiyorum, eskiden de gördüm böyle hafif bir tedavide gördüm eşim öldükten sonra o arada depresyon oldu biliyorsunuz; 17 Ağustos depresyonu. Üç ay ben çadırda kaldım, çocuklarla. Çünkü çocuklar korktuğu için ben de onlarla beraber orada kaldım. Gittim ondan sonra ben Marmara'da bir tedavi gördüm. Hani dedim ki çünkü

"Sinirliyim ben." Yani çocuklar bana birisi güldüğü zaman ben sinirleniyorum. Yani karşı, çocuklara bir şey söylese hani sinirleniyorum yani. O bir altı ay bir tedavi gördüm ben orada. Sonra şeydi BAĞ-KUR ödedim ben, BAĞ-KUR ödüyordum. O ara devlet BAĞ-KUR'u kesti yani BAĞ-KUR'la hastalığı kesti, yararlanacağım sigortayı kesti. Kesince bu sefer benim tedavim yarıda kaldı. Şimdi ilaç verdikleri için tabii beyni uyuşturuyor. Şimdi yedinci kata bir kere yedinci kat sekizinci kattan düşüyordum. Çünkü nasıl? İlacımı alamadığım için ilaç saati geldiği zaman başım dönüyor fena dönüyor, kafamı kovanın üstüne koyuyorum o anda hani temizlik yapıyorum ya! Kovanın üstüne koyuyorum, geçtikten sonra e tekrar biraz sonra bir daha başlıyor tekrar bir daha. Bir kere öyle olurken panjur açıldı şeyden tut... Panjurun kenarından tutum yoksa düşüyordum. Büyük ihtimalle odur. Hani kafamı dağıtsın diye. Çünkü her şeyi yani hepsi üst üste geldi; çocuklar çığlık çığığa, bizim ev kötü olduğu için camlar kırıldı, mutfak dolabında tabaklar düştü, televizyon geldi ileri, soba geldi. Hani çocuklar zaten küçüktü yine ben onlara hani benim şeyim var ilk şeyde mesela bir yangın olsun, bir deprem olsun o anda panik yapmam! Müdahale ederim ondan sonra şoka girerim. O anda müdahalemi yaparım. Mesela o deprem olduğunda, deprem olduğunda biz şeye gelmiştik çalıştığım yine Amerika'daydı, anahtarlar bende idi burada gidip geliyordum. Bunlar Amerika'dan gelmişler, anahtarlar bende olduğu için eve girememişler. Bana telefon ettiler, taksi tuttum geldim anahtar vermeye giderken böyle denizde bir sakinlik var "Ne kadar sakin" dedik falan böyle giderken aradan iki saat geçtikten sonra bir şey yaptılar. Çocuklara işte, "rahat olun, panik yapmayın, bilmem ne, kalkmayın yerinizde bilmem ne..." Sonra kapı kilitlendi, kapı açılmadı, ben onu camdan çıkardım. Önce onları çıkarttım "hadi çıkın!" Onlar çıktıktan sonra bende çıktım. Ondan sonra tekrar bir daha şey oldu. Öyle, ondan sonra aşağıda çadır kurduk bahçede içeri giremedik, çocuklar giremediği için ister istemez herhalde ben de etkilenmişim orada. E zaten eşim yeni ölmüş. Hani onun daha depresyonuna atmadan o arkadan geldi o ara bir tedavi gördüm ama şey olduğu için, ne diyecektim, ilaçlarımı kestiği için çok zorlandım. Yani bir 15 gün ilaç saati geldiği zaman beni delirtiyordu. Yani bir anda kestim sigorta olmadığı için bir anda kestim.

Düştüğün zaman kimse yok yanımda. Kendim işte kendim ödüyordum sigortamı. İşte şeyi alıyordum devletten hani hastanemi. Ben zaten çocuklar için hep. Hani çocuklar hasta olduğu zaman şey yapmışsın diye doktora götürüyordum diye. O zaman bu kadar rahatlık yoktu, çok zordu yani. Kaç randevu alıyordun, gidiyordun. Üç tane notere gidiyordun, polise gidiyordun, kaymakama gidiyordun, gitmediğin kapı yok! Sağlık Bakanlığı'na gidiyordun, Sağlık Kurumuna gidiyordun yani bir gün kızım ile gittim kızım oturup ağladı "Nedir bu bizim çilemiz!" diye. Yani 50 yere gidiyorsun. Şimdiki gibi kolay değil al evrakını, ver evrakını değil! O zaman çok zordu. Yeşil

karta döndük, SSK ödemedi, ondan sonra tekrar ev işine girdim, o kendi evinde gösterdi beni, çalışıyor gösterdi. Öyle öyle öyle öyle işte bitirdik yani zor, çok zor zamanlardan geçtim. Ha, ekme bulamadığımız günler oldu çocuklarımla. Mesela herkes bayramda şey yapardı herkes gezerdi, tozardı o çocuklar öyle bakardı. Ben bayramda çalışmak zorundaydım çünkü. Onlar öyle cama dizilirlerdi beni beklerdi "annem gelecek, bize ne getirecek? Ne alacak?" diye. Yine gelirdim hani onlarla onları yine o sıkıntılı hallerinde o zaman şey vardı okula gönderiyordum, karşıda Tatilya vardı, Tatilya'ya gönderdim yine iki kere gönderdim üçünü de o zamanın sıkı şeylerinde. Gittim işe yine gönderdim onları hani öğrenciler gidiyor hiçbir şeyleri kalmasın diye. Ondandır bu ufak kızım, babası öldükten sonra tabii ben işe gidince bu çorba yapıyor, çorba gözüne sıçradı, bir ay onu hastaneye götürüp getirdim. İlkokul öğretmenini geldi eve. "Senin" dedi "çocukların" dedi "çok gururlu" dedi. "Sen" dedi "bir fırça ver" dedi "çantalarına koy" dedi "ben" dedi "saçını tararım." dedi. Hani dedi: "Aç kalsalar bile" dedi "ben" dedi "simit veriyorum bazen" dedi "hiç" dedi "almıyorlar." Müdür beni çağırdı "seni tebrik ederim. Nasıl yetiştirmişsin? Hiç kimseden bir şey almıyo..." Mesela okullarda yardım toplanırdı hani; kimsesiz, babası, annesi olmayan çocuklara mesela onlara almazlardı. Başkaları hani şey yaparmış, onları öğretmenler biliyor ya! Ben çünkü müdürlere söylemişim böyle böyle durum diye. Onlar biliyorlar. Onların bilmesine rağmen, çocukları çağırdığı zaman istemiyorlarmış. Öğretmenler geldi eve kızın öğretmenini geldi işte dedi ki: "Çok güzel" dedi "yetiştirmişsin." dedi. "Helal olsun!" dedi. "Yani herkesinkiler" dedi "istiyorlar." dedi "seninkiler" dedi "hiç bakmıyorlar bile." Yani böyle büyüttüm işte bu şartlarla. Zar zor büyüttük bu hale getirdik çok şükür! Hırsız olmadılar, kötü bir şey olmadılar. Bu şeyde oturduğum yerde 26 sene oturdum şey şahit taksiye bindik götürmüştü doktora. Taksici: "Sen bu ablayı nereden tanıyorsun? diye sormuştu. O da demiş ki: "Benim" demiş "yardımcım." "biz" demiş "mahallede" demiş "o bizim örnek." Tesadüfen. Bak benim hiç haberim yok. Ben taksiden indikten sonra böyle böyle dedi. "Komşunuz- komşunmuş senin." dedi. Ben tanımadım adamı. Adam işte "o çok düzgün" demiş. "Biz onu örnek alıyoruz." demiş. Dedim güzel bir şey yani çocuklarımı kimseye muhtaç etmedim, hırsız olmadı, bir polis kapıma gelmedi, bir komşu gelmedi. Dışarıdan bir şey bulsalar, para bulsalar, bilezik buldular mesela kapı kapı gezdik biz "kimindir?" diye sorup verdik yani. Yani ben çocuklarıma tek bunu yapabildim; düzgünlüğü aşlamak. Başka bir şey yok! Ya onlara verdiğim bu düzgünlük.

Kadın olmak? Hiçbir şey anlamadım ben kadın olmaktan. Hiç! Yani mesela insanlar şöyle giyinin, böyle giyinin ben ömrümde belki bir kere ruj sürmüştüm belki hiç! Çünkü hiç yönelmedim. Hiç

şey yapmadım yani "aa ben de şöyle giyineyim, bende böyle şey yapayım." Gerçi hani evlenmeden önce de evlendikten sonra yüzüm renkliydi. Hani hiç istemiyordum. Hiç yani hiçbir şey şey yapmadım. Ben şöyle de giyineyim, böyle böyle giyineyim, şöyle hani hiç yani o kapalı. Fırsat kalmadı ona. Yani çünkü hep kendi şimdi şöyle düşün; sabah kalkıyorum geceliğini çıkar, kıyafetini giy işe git! İş kıyafeti çıkar onu çıkar öbürünü giy! Gelirken onu çıkart, öbürünü giy! Eve geliyorsun yolda giydiğini çıkar, yatak pijaması giy! Hiçbir şeye şey kalmıyor yani heves kalmıyor, orada bitiyor hiç kalmıyor halin orada yani yapacağın varsa da mesela benim kızlar diyor ki: "Sen" diyor "hiç hani şey yapıyor..." Herkes yani kızlarım alıyor, yapıyor." Diyor ki: "Sen hiç bakmı..." Yani insanı... Dolabın dolu" diyor ama diyorum ki: "Tamam dolu da, içinden gelecek giyineceksin, şey yap..." He, bir tek ne yaparım? "Temiz olsun." diyorum. Mesela şu anda giydiğimi götürür makineye atarım. Bir tek temizliğe dikkat ederim. Hani o yüzden ne giymişim fark etmez. Onu pek şey yapmıyorum yani takılmıyorum. ... için bir tane bir şey tek şöyle isterim; şöyle özgür olayım yani hiç arkamda hani şu da beni bekliyor demesin, şöyle köyde bir gidip böyle özgürce dağlarda gezmek istiyorum. Bu özgürlüğü istiyorum başka hiçbir şey istemiyorum. Ama işte mesela gitmem için şimdi kardeşim var yanımda onu bırakıp gidemiyorum o da gelmiyor, elim kolum bağlı. Ha şimdi mesela herkes denize gidiyor, bilmem ne yapıyor. Gidemiyorum hiçbir yere çünkü o evde e bırakamıyorum yani bırakamıyorum, gidemiyorum bir tek geldiğim işte iş! Ona da mecburum! Şizofren ama akıllı, her şeyi biliyor her şeyi bili... Bir kere telefonda kendini tanıttı, ikinci bir kez başkası bir şey koy telefonuna hemen tanırısın. Gezmek! İşte; dağda, kırdan, yeşillikler içinde, çiçekler içinde gezmek istiyorum. Böyle tek kendi başıma öyle gezmek istiyorum. Özgürlük! Aslında paralı bir şey de değil. Özgürlük yani; gezmek! Böyle kendi arabam olsun, kullanayım kendim, özgürce gideyim, kimse karışmasın! Hayalim bu! Hani kendim kullanarak, müziğimi açıp, özgürce geze geze! İşte şimdi mesela biniyoruz bizde haftada iki gün Maltepe'ye kadar yürüyorum sabahları oradan trenle işte ama evden çıkmadan maskeyi takıyorum, eve gelince maskeyi, ellerimi yıkıyorum, maskeyi yıkıyorum, üstümü değiştiriyorum artık Allah'a emanet. Çok var çünkü.

Anne, anne olmadığı zaman bak ben her şey derim: "Baba, anne ölünce baba enişte olur! Anne ölünce baba enişte olur." Çünkü yani vurdumduymaz. Ama anne ne yapar ne eder, bulur buluşturur ben mesela eşim yerine ben ölseydim, benim o o çocuklarım kim bilir hangi dağdaydı? Bak ben onları hiç kimseyi bu kadar çalıştırdım, çabaladım hiç birisini bir şeye muhtaç etmedim. Bak orada diyorum ya; günlük işe gidip, onları Tatilya'ya gönderdim. Başkası olsaydı ben eşek gibi çalışıp, günlük çalışacağım da seni Tatilya'ya mı göndereceğim ben? Ben, o üçünü

de gönderdim, üçünü de gönderdim. "Bak okuyun!" dedim. İnsan çocuğuna kopya kalemi alır mı ya? Görünmeyen kopya kalemi aldım ben onlara ki derslerinizi yapın diye. Artık ne varsa tamam! İlk şeyde bilgisayar alırım, onu aldım, bunu aldım aynı habire bir şey benim oğlanın telefon şeyi var ha bire lüks telefon. Iphonelar var ya! Ha bire onlardan. Ya tartışıyorum, ediyorum sonra bir şekilde yine şey yapıyorsun gençtir, bilmem nedir? diye. Yani hep çocuklar için hep çocukları, diyorum ya kendime hiçbir şey şey yapamıyorum hep çocuklar için. Hayat mektebini okuduk biz vallahi! Ha şimdi mesela görüyorum birisi diyor ki: "Ayyy, şöyle oldu, böyle oldu." Dedim "bizim yaşadıklarımızı yaşayın da bak bakalım hayat öyle midir? Böyle mi?" dedim. Sarhoş bir koca, iyi diye aldık kötü çıktı. Babamın baskısı, ailesi beş para etmez çok kötü bir ailesi vardı; ben öldü, Ordu'ya gömüldü geldi, bizim bir tane üvey kız var beni evden atmayı şey yapıyorlarmış düşünüyorlarmış. Kız da yazık! 12-13 yaşında kız da kasete çekmiş bana şey yapmak yaranmak için bak senin aklında böyle böyle sana komplo kuruyorlar. Yani kötü bir aile ile senelerce savaştım ama bugünkü halime yüzlerce, binlerce şükürler olsun!

2008'in 12. ayında babam öldü, 2009'da ben emekli oldum, 2009'dan sonra şans bana döndü; arabayı aldık, evi tamir ettik, Sakarya'yı aldık, şimdi de Kartal'dan aldık, köyü yaptırdık. Babam yapmıştı ama 15 yine 15-20'ye yakın ben harcadım. Ondan sonra yani yaptık. Hani köye gitsem köyde de evim var. ... kalsam orada da şeyim var hani ev, babadan kaldı ama var. Ama sonuçta bu 10 sene içinde oldu. 10-11 sene içinde. Ben ondan önce ekmek bulamıyordum yemeğe. Ben ilk evlendiğim zaman kaçtık ya, sözde bir şey varmış gibi. Ev yok! Bir şey yok! Sokağa atılmış iki tane koltuğu biz hortum taktık, yıkadık onu eve aldık düşün! Hayatım böyle başladı; evlendiğim gün benim parmağımda yüzük vardı, onu ben bozdurup ekmek parası yaptım. Ya ben bu hayatlardan geldim. O yüzdende, önüme çok paralarda çıktı, neler bulduk, ne takılar bulduk asla elimi sürmedim. Bana ait değildir diye hiç kimsenin bir şeyine. Çalıştığım kişilerin numarasını ya da adreslerini vereyim veya yanına götürüyüm hepsi tek tek şey yapsınlar. Kimsenin dolabın kapısını bile açmam ki, bana ait olmayan bir şey olmadığı için açmam bile, bakmam bile yani ne var; ne yok diye. Ama bilmiyorum bu kadar gelebildim, bu kadar da kişiye bu kadar gelebildim ama çocuklarıma haram yedirmedim, çocuklarıma kötü bir şey yedirmedim, çocuklarıma hırsızlık getir bana ver demedim. Ben kendim çalıştım hâlâ çalışıyorum çocuklarıma veriyorum hâlâ çalışıyorum hep beraber Allah ne veriyse, az bulduk az, çok bulduk çok yapıp yiyoruz. Ama hâlâ bak çalışıyorum. Emekli oldum, eşimin emekliliğini ödedim o öldükten sonra başvuru... Bak benim kayınvalidemler Almanya'dalar o, oğlu öldü, para bana gelmesin diye şey yapmadılar başvurmadılar. Burada ben bu ilkokul mezunu ile uğraşiyor uğraşa uğraşa gittim işte Almanya'ya

yazdım, onu yaptım, bunu yaptım. Almanya'dan yazı geldi bana buraya BAĞ-KUR'a yatırdım gittim 23 milyar mı, 24 milyar mı? İki sene önce yatırdım, onun emekliliğini de alıyorum şu anda. Yani hep bir çabalamayla hep çabalamayla. Bir yerden bir şey geldiği yok. Emeğim yani şu ne yaptıysam şu iki tane bileğim bez sıkmasıyla. Ben öyle bir zorluk yaşıyorum ki şu anda 12 yaşından beri hep böyle aydın insanlarla beraber oldum. Yani geldim, ev işi yapıyorum ama karşımdaki aydın. Ben ilkokul mezunuyum, karşımdaki aydın, ne yapıyorum? Onunla konuşuyorum, onunla konuşuyorum, onun... Ben kendi çevreme gittiğim zaman çok zorlanıyorum. Hani diyorlar ya, bazen diyorum ben diyorum acaba arafta mı kaldım diyorum artık öyle çünkü çevrem cahil, ee gittiğim yerler aydın ee ben ona mı döneceğim? Ona mı döneceğim? İkisinin arasındayım. Ben şu anda mesela benim çevremde benim anlayacağı kimse yok. Hani gidiyorum mesela şimdi giderim ben, kapıdan içeri girerim tamam! Dışarı bir alışverişe çıktım çıktım, çıkmadıysam çıkmıyorum çünkü etrafım cahil. Şey yola çamaşır geriyorlar çamaşır makinesini yıkıyor suyu yol aşağı döküyor. Eee oraya sinekler geliyor, pislikler geliyor. Modern yaşamak ne olduğunu bilmiyor ki. Ben mesela diyorum ya, bak ben mutfağımı gösterdim, çamaşırım ayrı yerededir, bulaşığım ayrı yerededir hepsinin suları yola. Onlar koyuyorlar koridora çamaşır makinesini ya aldığı suyla kovayla şeye döküyorlar tuvalete ya dışarıya döküyor. Ne oluyor? Sivrisinek bilmem.. İşte onların içinde de ben yaşayamıyorum, psikolojim bozuluyor. Çünkü bu tarafa gelmem için de maddi gücüm yetmiyor böyle ortada kaldık. Yani çünkü gittiğim yer kırsal kesim. Çalıştık, çalıştığım yer, gördüğüm yerlerde aydın. Eee ben genellikle öbür taraftayım, burada işim bittikten sonra evime gidiyorum. Eee ne yapıyorum orada? Anlaşamıyorum ki kimseyle. Çünkü kafam uymuyor.

Dün mesela en basit komşularımız, belden aşağıda konuşuyor. Yani benim hiç tarzım değil bu! Gelsin siyaset konuşsun, çocuklar için bir şey yapalım veya ne bileyim ben o kadar çok dünyada yapılacak şey var ki; ya bir çiçeği bir böceği sevelim. Saçma sapan konuştukları konuşmaya bakar mısın? Yani dünyada konuşma mı bitti de bu kadar cahilce işte ne olacak? Ben şöyle düşündüm; cahil insanları, kadınları kadınlıklarıyla kendilerini tutundurmaya çalışıyorlar. Mesela benim etrafımda onlar. Hani hiçbir şeyleri yok. Hiçbir kendim ya çaba sarf edeyim de onu yapayım, bunu yapayım. Genç genç insanlar görüyorum, akşama kadar oturuyorlar evde. Bir iki tane çocukları var çocuklar oku... Hiçbir şey bilmiyorlar yani nerede ne konuşulur yani bilmiyorlar bir şey. Bakıyorsun çocuklara sıfır. E baktığın çocuklara bakıyorsun, bak kaç tane çocuk baktım mesela baktığım çocuklara bakıyorsun o kadar akıllılar ki, oturduğu yerde sayıp sayıp duruyorlar. E onlara bakıyorsun iki kelimeyi bir araya getiremiyor. Eee eğitim yok, okullar zaten ofsayt

devlet okulları. Üç gün gider beş gün gitmez, öğretmeni gelmez bir şey olur yani eee şimdi okula gidiyorsun ama bir de annenin babanın eğitimi de çok önemli ki, çocuğa veresin bir şey. Diyorum işte biz ortadayız. Ne o tarafa yaklaşıyoruz ne bu tarafa. Öyle. Bu tarafa yaklaşmama imkân yok maddi gücüm yetmez! Eee o tarafta da cahil olduğu için sen kabullenemiyorsun çünkü 12 yaşından belli ben hep aydın insanları gördüm. Nerede ne konuşulacağını, nerede nasıl oturulacağını, nerede nasıl karşılanacağını görüyorsun eee ister istemez öğreniyorsun bir şeyler yani. Çalışmak zorundayım tek başıyım çünkü. Ben çalışmazsam kim getirip verecek bana hani emekliliğim, şunum bunum hep kendim çalışarak yaptım hani kalkıp da bana bir yerden bir şey gelmedi ki ben hani oradan gelenle ödeyim, bilmem ne yapayım. Ben kendim çalışmak zorundaydım.

Bu kayınvalidemin evine oturduktan sonra depremden sonra bir tadilat yaptım. Tadilatla gelen ustalar musallat olmuş mesela. Adam arıyor şuradayım bur... Bilmem ne bir şeyler söy... Adam beni tarif ediyor, ben adamı bile bilmiyorum. Hani çalışılır mı, edilir mi? İyi de ben tanımıyorum ki seni; kimsin? İşte şu. Sonra bir baktık ki; adamın iki tane karısı varmış bilmem ne bilmem ne adam az şey yapmaya başlamış ondan sonra araya babamı falan -babam yaşıyordu o zaman işte- şey yaptım yani dedim böyle böyle dedim. Ben dedim: "Tanımıyorum bu kişiyi." Adam beni gelmiş görmüş, takip ediyormuş haberim bile yok. Ne olacak ki cahil insanlar. Üç tane çocuğu var bunun kocası yok. Bu, bu çocuklara bakmak zorunda, bu çalışmazsa bu çocuklar aç kalacak düşüncesi yok, insanlar daha farklı. Ben mesela eşim öldükten sonra ben telefona hiç çıkmıyordum. Telesekreter almıştık "şu an evde yokuz. Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakınız." diye öyle ben kaç senelerce öyle yaşadım. Hâlâ duruyor telefon. Rahatsızlıktan dolayı yani ben mesela şimdi ne kadar da bir topluma girsem, böyle bir soğuk duruyorum. Belki de hani yaşadığımız şeyden belki de insanlar haşır neşir olmasın hani muhatap olmasın diye ben gittiğim zaman böyle bir soğuk duruyorum yani. Hani elimde değil o benim çünkü demek ki yaşaya yaşaya bunu artık bunu kabullenmişim ben. He, kendimi savunmak için insanlara yaklaşmam. "Merhaba" "merhaba"; "nasılsınız iyi..." "ben de iyiyim" bitti yani fazlaya girmiyorum. Cahil insanla yaşamak çok zor. Bak şuralarda her türlü insanla yaşarsın, sarhoşuyla bile yaşarsın ama oralarda yaşayamazsın! Yani zor.

Niye kavga edelim? Hepimiz kardeşiz! Niye kavga edelim? Biz savaşa gittiğim zaman hep beraber... Ayrısı gayrısı mı var bu için? Bir camiye git, cenazeye bir şeye gittiğimiz bayrama gittiğimiz zaman sen Alevisin, sen Sünni'sin, sen Türk'sün, sen gelme bir şey mi? Herkes kardeş,

bacı kucak kucağı ya ni ama işte zihniyet farklı olunca insanlarda farklı oluyor. Ne kadar okullar olmazsa bu işler gayet rahat yürür. Aydın beyin göçü var sürekli beyinler göç ediyor gidiyor. Yazık değil mi? Burada anneler babalar yetiştirecek, doktorlar ya neyse bilim uzmanları yetiştirecek edecek, öbürleri hepsi kaçıp kaçıp gidecek. Niye gitsin? Bizim memleketimizde ne var ki gidiyorlar? Allah büyük! Bir gün bir şey bitecek yani bir yerde bir şeyler bitecek.